

История на Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва

Обществено-политическата структура на нашата държава възниква непосредствено след Освобождението ѝ от османско иго през 1878 год. Традицията на българина да изгражда различни обществени формации, сдружения, комитети, дружества и дори братства са обективен процес, който е свързан с борбата за свобода и държавност. Развитието на армията води до появата на една нова обществена прослойка – запасното войнство. Още през 1899 год. към Военното училище се разкрива курс за подготовката на запасни офицери, а по-късно се създават и дивизионните учебни команди за подготовка на кандидати за запасни офицери. През 1901 год. в Княжево отваря врати Школата за запасни подпоручици. Противоречивото обществено развитие и трансформациите, извършвани във войската, оказват съществено влияние върху продължителния процес на възникването на сдружение на запасното войнство. Първоначалните мотиви за неговото създаване са чисто социални и защитни, произтичащи от ниския материален статус на тази общност. Полученото обезщетение и пенсия са крайно недостатъчни за издръжка на техните семейства. В още по-голяма сила това се отнася за пенсионираните или освободените по политически и други причини от войската подофицери. В незавидно материално положение са и запасните подпоручици, които основно са учители или други чиновници, чиито доходи са също ниски. Към социалния мотив за изграждането на организация на запасното войнство допринася и чуждестранния опит. По това време в повечето европейски държави са създадени организации на запасните офицери, които на практика представляват членовете на офицерските клубове. По различни пътища техният опит, по отстояване и защита на социалните, обществените и културните компенсации на членовете им, проникват в България. Към посочените мотиви следва да добавим психологическия и емоционалния елемент. Преобладаващата част от запасните офицери и подофицери са жизнено свързани с войската и извън нея те просто са безпомощни. Оставени извън редиците на своите колеги, изолирани и пръснати по различните краища на страната те прекъсват връзките си с професионалната среда и войската, което изживяват твърде болезнено. Всичко това ги принуждава да търсят сдружаването и съпричастието им към проблемите на армията и Отечеството.

Първ опит за създаването на сдружение на запасните офицери прави запасния майор Димитър Попов през 1903 год., който остава без резултат. Той не успява да реализира намеренията си, но идеята за сдружаване на запасните офицери не спира, тя занимава умовете на много негови колеги. Първоначалните съмнения и колебания продължават, но въпреки това идеята за създаването на организация зрее сред по-голямата част от уволнените офицери и подофицери в периода 1903-1905 год., които остават да живеят в София. Запасният полковник Кирил Козловски в началото на 1906 год. изпраща позив до запасните офицери от Столицата да се съберат и обсъдят материалното си положение и по-нататъшния си живот. След това той, заедно с братята полковници от запаса Михаил и Иван Попови се заемат да продължат обсъжданията, консултациите и споделянето на своите идеи за обединяването. Техните идеи са прегърнати от висшия и особено от старшия офицерски състав, на по-късен етап се присъединява и значителна част от младшите запасни военни. В началото на лятото през 1907 год. инициаторите привличат внушителна група от запасното войнство, която решава да създаде Софийски клуб и да се конституира като съсловно дружество. За целта комисия изработва

проектоустав. На 16 септември 1907 год. съпричастните на идеята запасни офицери се събират във Военния клуб на офицерско събрание, те обсъждат разработения проект за устав и приемат историческите решения:

1. Организира се дружество на запасните офицери от София и се предлага на колегите им от провинцията също да изградят такива дружества или сдружения.

2. С минимални изменения и допълнения проектът за устав е приет окончателно за Софийското дружество и временно за Съюза на запасните офицери.

Н. Бочев

3. Избира се Управителен съвет на Софийското дружество, в който влизат офицерите от запаса: генерал-майорите Никола Бочев, Матей Андреев, Бончо Балабанов, Иван Цончев и Андрей Блъсков, полковниците Кирил Козловски, Михаил Попов, Иван Попов и Юрий Петкович и подполковниците Кънчо Кънчев, Стоян Банев и Тодор Искров. За председател на дружеството е избран генерал-майор Никола Бочев. На този

Б. Балабанов И. Цончев А. Блъсков Т. Искров

Управителен съвет събранието възлага управлението на Софийското дружество и на Съюза на запасните офицери до свикването на първия учредителен конгрес. Не случайно член първи от Устава, публикуван през същата година, гласи: „Основава се Съюз на запасните офицери от всички категории на запаса на войската

и в оставка с главно седалище в София и с клонове на дружествата във всеки окръжен и околийски град.“ На събранието е приет и девиза на Съюза „България над всичко!“. На 30 септември Управителният съвет – „временното централно управление“ свиква второ събрание в читалище „Славянска беседа“, което приема окончателно устава, но вече не само за Софийското дружество, а и за Съюза на запасните офицери. Събранието упълномощава Управителния съвет да разработи правилник за вътрешния ред на Софийския клуб, който да се изпрати за сведение на всички клубове в страната. След това започва широка разяснителна работа за привличане на съмишленици запасните офицери от провинциалните гарнизони на страната.

Н.Генев, значка СЗО

На проведения първи извънреден конгрес на 18 май 1909 год. е избрано централно управление на Съюза на запасните офицери, което излъчва за председател запасния генерал-майор Никола Бочев, досегашния председател на Софийското дружество. За подпредседател е избран запасният генерал-майор Никола Генев и за секретар полковник Кирил Козловски – също от Управителния съвет на Софийското дружество.

Балканската и последвалата я Междусъюзническа война прекъсват дейността на Софийското дружество близо за три години. Болшинството от членовете му заминават на фронта и на дело показват, че любовта към отечеството е над всичко. След шока от поражението запасните офицери отново поемат пътя към своето обединение. Първо се активизира Софийското дружество и през месец март 1914 год. призовава за свикване на общо събрание, където да се разискват причините за разпадането на организацията, пътищата и средствата за нейното възстановяване. В края на годината Софийското дружество на запасните офицери и Съюза на запасните подофицери подписват документ за обединяване, но практически резултат в посока обединяване на двете организации не се постига. Въпреки съществуващите обективни предпоставки възстановяването на Съюза на запасните офицери върви трудно. Година след края на Балканските

войни е възстановена дейността на отделни клубове (дружества), но не и на Съюза като цяло. Особено голяма активност и стремеж към новото обединение проявяват запасните офицери от София, Пловдив, Плевен, Шумен и Варна. Оформя се мнението, че първата стъпка за възстановяването на Съюза трябва да бъде свикването на извънреден конгрес, който да вземе мерки за неговото укрепване и развитие. Софийското дружество отново проявява инициатива и се обръща с молба към дружествата от провинцията да изпратят свои делегати на конгреса и той да се проведе след края на Първата световна война през месец юни 1920 год.

Държавният преврат на 9 юни 1923 год. променя съществено обстановката в страната. Не подлежи на съмнение, че представители на запасното войнство участват

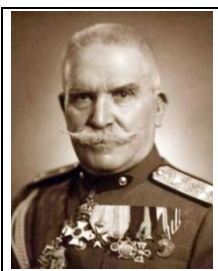

Делегати VI-ти конгрес СЗО, 1924 год.

както в подготовката, така и в провеждането на преврата, но също и в защитата на новата власт. Но в редица документи е посочено, че само отделни запасни офицери, а не Съюзът е участвал в деветоюнския преврат.

На редовния шестия конгрес, през 1924 год. се вижда, че авторитетът и престижът на Съюза на запасните офицери е нараснал, като се е превърнал в голям обществен фактор и вече има 75 дружества с 6000 членове и сред тях с най-голяма численост е

Софийското дружество с 2014 запасни офицери.

ген. К. Георгиев

На 14 април 1925 год. в София е направен опит за покушение срещу цар Борис III, а вечерта е убит запасния генерал-майор Константин Георгиев, заместник председателя на СЗО и народен представител от Сговора. По време на поклонението пред тленните му останки на 16 април под купола на храма „Света Неделя“ гръмва адска машина. Под рухналия купол остава голяма част от присъстващото запасно войнство – над 50 генерала, офицери, поручици и подпоручици, дошли да изпратят своя другар, но заедно с него поемат пътя към отвъдното. При този безумен терористичен акт българското войнство губи повече висш офицерски състав, отколкото през всички водени войни от страната до този момент.

При голяма тържественост, с ангажиране на кметството, офицерството и голяма част от гражданството на 19 юли 1925 год. във Варна се открива Седмия редовен конгрес на Съюза. Това е първият конгрес, който поставя началото на една традиция – конгресите да се провеждат тържествено и с демонстрация на силен дух и патриотизъм. В отчета на конгреса е отразено, че само Софийското дружество е увеличило своя състав от 2014 на 2650 членове. На 29 юли се конструира и новото ръководство на Съюза – за председател е избран генерал-лейтенант Владимир

В. Вазов И. Шкойнов

Вазов, а за подпредседатели – генерал-майор Иван Шкойнов, генерал-майор Никола Каблешков и полковник Петър Мидилев.

На проведения шестнадесети конгрес през месец октомври 1934 год. в Плевен група делегати на Софийското дружество, начело с генералите Христо Чаракчиев и Митков искат Съюза да инициира мерки срещу еврейските организации и да се изгонят масоните от собствените

ген.Х.Чаракчиев

структури. Те издигат и своя опозиционна листа при избора на ново ръководство на Съюза, но листата на генерал-майор Борис Сирманов е наложена безпроблемно. На този конгрес категорично е поставен въпроса за окончателното оттегляне на войската от политиката, включително и намесата на висшето командване.

През пролетта на 1935 год. сред запасното войнство се наблюдава кипез на идеи, възгледи и концепции, покриващи почти целия политически спектър и това проличава най-много ярко сред членовете на Софийското дружество. Групата около генералите Любен Босилков и Васил Лазарев поддържа идеята за едно хитлеристко управление. Втората група около генерал-майор Борис Сирманов, която поддържа конституционното управление и участието на народа в него. Те също са и за активно участие в организацията и структурата на държавната власт. Третата група е най-голямата и тя поддържа позициите на ръководството на дружеството за организиран обществен контрол над държавното управление.

ген.Л.Босилков

Очерталият се от години и проявен на Плевенския конгрес сблъсък между ЦУ на Съюза и ръководството на Софийското дружество навлиза в нова фаза през месец март 1935 год. след оглавяването му от генерал-майор Иван Шкойнов, който има сериозни намерения да реализира своите тоталитарни идеи сред запасното офицерство. Той очертава нова програма пред дружеството, която включва ксенофобски, антиеврейски и антимадонски искания и започва персонална война с председателя на Съюза генерал-майор Борис Сирманов. Следващият конгрес е свикан в Стара Загора на 8 октомври същата година. Делегатите от Софийското дружество пристигат с предварително изработена стратегия за налагането на собствените си възгледи на целия Съюз. Генерал Шкойнов препоръчва Съюзът да заеме крайно дясна позиция, идентична и с вижданията на фашистите на Крум Митаков и опозиционна на правителството.

ген.И.Шкойнов

ЦУ свиква извънреден конгрес на 18 април същата година в Пловдив. На този конгрес проблемите между ЦУ и Софийското дружество се задълбочават. То е изключено от Съюза чрез утвърждаване на нов Устав. Избира се нов УС на Софийското дружество с председател генерал-майор Димитър Кацаров. Появява и трето Софийско дружество на генерал-майор Александър Марков. Но Софийското дружество и генерал-майор Шкойнов не отстъпват и правят опити да диктуват линията на поведение и смяната на ръководството на Съюза. Генерал Шкойнов разчита на благоволенieto на монарха и поддържа близки връзки с двореца.

ген.Д.Кацаров

ЦУ решава да търси компромис и разчита на посредничеството на управляващите фактори. Изненадващо през месец август 1938 год. започват преговори между ЦУ и генерал Шкойнов и се пристъпва към изглаждане на противоречията. ЦУ в знак на добра воля отлага насрочения конгрес и продължава преговорите. На 14 ноември се стига до споразумението на предстоящия конгрес първо да се промени устава и веднага след това Софийското дружество на ген. Шкойнов да възстанови своето членство в Съюза. Конгресът се провежда на 28 ноември 1938 год. в София. Той прави изменението на Устава и веднага пристига генерал Шкойнов и представителите на Софийското дружество. Първите думи, които той произнася пред делегатите са, че се връщат, за да може всички да заработят заедно за Отечеството. Конфликтът свидетелства, че запасните офицери са рожби на времето си и че големите претенции и високото самочувств-

вие не винаги са реално подплатени.

Но след близо тридесет и седем годишна история на Съюза на запасните офицери на 1 декември 1944 год. министърът на вътрешните работи Антон Югов със заповед № 4096 обявява закриването му. На 11 декември с.г. е назначен за ликвидатор на СЗО Васил Чолаков. Тя е приведена в изпълнение в началото на март 1945 год. Причината за това забавяне, посочена от Антон Югов, са противоречията между вътрешното и военното министерство, което е искало да запази съюзите на запасното войнство. За тази заповед, докато не се появява на 1 март 1945 год. във вестник „Отечествен фронт“, не знаят и дружествата в страната, които продължават функционирането си. В Хасково избират временен комитет на Съюза, който е приобщил усилията си към тези на Отечествения фронт. На 28 февруари Софийското дружество взема решение да участва с наличната сума от 550 000 лева в Заема на свободата. Същото правят Сливенското, Бургаското и Хасковското дружества. Едва на 6 март 1945 год. препис от заповедта е получена в канцеларията на ЦУ на Съюза. На 7 март излиза нова заповед на Министъра на вътрешните работи, с която нарежда на закритите организации в седем дневен срок да декларират наличните парични фондове, ценни книжа, залози, движими и недвижими имоти. След два дни е съставен опис на документите на Софийския клуб на ул. „Раковски“ № 100 и канцеларията му е заключена и запечатана. Председателя на СЗО генерал-майор Илия Каблешков записва в окончателния протокол: „От 9 март 1945 год. централното управление на СЗО прекрати дейността си във всяко отношение.“

И. Каблешков

В годините на своето съществуване Съюзите на запасните офицери и на запасните подофицери са отстоявали принципите на патриотизма, професионалната чест, достойнството, уважението към бойните традиции на Българската войска, а на по-късен етап и на Българската армия. По време на войните, които е водила нашата армия, те практически доказват, че за тях „България е над всичко“. Този девиз години наред вдъхновява и обединява запасното войнство, включително и в наши дни.

Преходът на нашата страна след ноември 1989 год. към пазарна икономика и демократично обществено развитие остро поставя необходимостта от единен Съюз на офицерите и сержантите от запаса. Заслужилият ветеран от БНА генерал-лейтенант Атанас Русев разработва идеята за възстановяване на Съюза на запасните офицери. На 20 декември 1989 год. в ЦВК група от генерали и полковници след кратка дискусия по възстановяването на Съюза, избират инициативен комитет в състав генерал-полковник Борис Карамфилов, генерал-лейтенант Атанас Русев и генерал-майор Петко Николов и група за изработване на проектоустав и подготовката на Учредителния конгрес. Допълнително се включват много генерали, адмирали и офицери. Конгресът е свикан на 23 януари 1990 год., приет е устав и е формиран единен Съюз на офицерите и сержантите от запаса с регистрирано наименование „Съюз на офицерите и сержантите от запаса“. За председател на Съюза е избран генерал-лейтенант Петър Стоянов, за зам.председатели са избрани генерал-лейтенант Петко Николов и генерал-майор Георги Димитров. Съдебната регистрация на Съюза е в Софийския градски съд с ф.д. № 1878/90 год. През двадесет и пет годишния период от възстановяването на СОСЗР са проведени девет конгреса, на които е отчитано изпълнението на основните насоки и са приемани нови. С болшинство са избирани (преизбирани) членове на ръководните органи на Съюза. Следващите конгре-

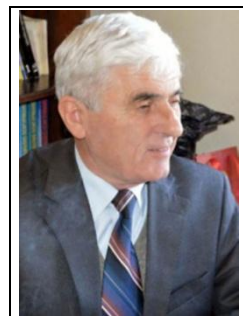

ген.полк. Б. Карамфилов, ген.лейт П. Стоянов

ген.лейт. Стоян
Топалов

си на Съюза са: II (извънреден) конгрес – 31.01.1991 год. на който за председател е избран ген.лейт. Ангел Ангелов; III конгрес – 25.01.1994 год.; IV конгрес – 09-10.05.1997 год.; V конгрес – 28-29.03.2001 год. на който за председател е избран ген.полк. Петко Прокопиев; VI конгрес – 02-03.04.2005 год. на който за председател е избран ген.лейт. о.з Стоян Топалов; VII конгрес – 10-11.04.2009 год.; VIII конгрес – 11-12.04.2013 год.; IX конгрес – 14-15.09.2017 год. на който е избрано нов

ген. Златан Стойков

Централен съвет в състав от 48 човека и за председател е избран ген. о.з. Златан Стойков и Централна контролна комисия от 7 члена с председател ген.майор о.з. Георги Кендеров.

На втория конгрес е обявено, че Съюзът се явява наследник на закритите „Съюз на запасните офицери“ и „Съюз на запасните подофицери“ и това е записано кратко в устава на Съюза, приет на третия конгрес. В приетия Устав на Петия конгрес това е потвърдено, че СОСЗР се явява правопреемник на разпуснатите Съюза на запасните офицери и запасните подофицери. На Шестия конгрес на Съюза е приет съвършено нов Устав, съобразен с изискванията на приетите нови закони на страната, членството на Р. България в НАТО и цялата променена политическа обстановка в държавата и в Европа. Една от основните промени в новия устав е промяна на наименованието на Съюза и то е „Съюз на офицерите и сержантите от запаса и резерва“ (СОСЗР).

Знака на СОСЗР

От 1997 година в СОСЗР е предвидена възможност за колективно членство. Първият приет в същата година е Националната асоциация „Сигурност“. В момента те са седем, другите приети последователно във времето са: Асоциация „Разузнавачите от запаса“, „Съюзът на парашутистите в България“, „Асоциация на военните разузнавачи“, „Асоциация на Сухопътните войски в България“, Асоциация „Български командоси“ и Национален Алианс „Род, единство, държава – РЕД“. Преди няколко години СОСЗР започна сериозни разговори за обединяване на военно-патриотичните организации, но сериозно тази работа стана един от важните елементи на дейността ѝ след 2016 год. Този процес се усили след избора на новия ЦС на Съюза с председател ген. о.з. Златан Стойков. Проведоха се няколко срещи на ръководството на Съюза с председателите на някои от тези организации. Вече има заявки от други организации за вливане в Съюза като колективни членове.

Поради нарасналата възраст на членовете, смяната на местоживееене, недобрят социален статус на запасното войнство драстично намалява членският състав на Съюза. При възстановяването на Съюза през 1990 год. броят им е около 30 хиляди члена, в края на 2017 год. те са около 22 хиляди. Съществено влияние върху спада на числения състав на Съюза оказва и ежегодното нарастване на броя военно-родолюбивите организации, които до 1995 година са четири: Съюза на офицерите и сержантите от запаса, Съюза на ветераните от войните на България, Съюза на военноинвалидите и военнопострадалите и Съюза на възпитаниците на военните на Негово Величество училища, Школата за запасни офицери и родолюбивото войнство и гражданство. А през 2016 те са вече над 40 съюза, конфедерации, асоциации и други.

СОСЗР възникна и функционира в социалната среда на професионалното съсловие на запасното войнство в Р. България. Още в първите години след прехода, ръководството на СОСЗР установи постоянни контакти с ръководствата на Министерството на

отбраната, Генералния щаб (Щаба на отбраната), Видовете въоръжени сили, Централния военен клуб и Централното военно окръжие, но също и с Министерството на вътрешните работи. Тези постоянни контакти дадоха възможност за поддържане на постоянна връзка на запасното войнство с колегите си на действителна служба.

Съществен принос за повишаване на авторитета на Съюза има провежданата военно-патриотична и родолюбива дейност. В съответствие с целите и задачите на Съюза, проблемите на националната сигурност, защитата на териториалната цялост на държавата и военно-патриотичното възпитание в новите условия бяха изведени на приоритетно място. Организираните и проведени военно-научни конференции от Съюза доведоха до знанието на изпълнителната власт становището по същността на гражданския контрол и гражданската отговорност за армията,

Пред храма-костница в мемориала „Сремски фронт“, Сърбия, 2015 г.

за подходите към професионализацията на военната служба и насоките за военното строителство на Българската армия. СОСЗР разви широка дейност за изпълняването на една от основните задачи – съхранението и популяризирането на българската военна история и българската бойна слава на нашата армия. С особена гордост и голяма признателност се ползват членовете на организацията, участвали в отстояването на Дома-паметник на Съюза на офицерите и сержантите от запаса и резерва, изграден от Съюза на запасните подофицери. Ние се гордеем с поддържането и възстановяването на военните паметници и гробища от 1878 год. до наши дни на териториите на Македония, Сърбия, Румъния, Унгария и Полша.

Военното гробище в Харкан, 2015 г.

Също така голяма е заслугата на ръководствата на структурите на Съюза и неговите членове по поставянето на почетни знаци и табели върху сгради и пред райони, където са били дислоцирани военни съединения и части в близкото минало, които увековечават бойната слава на Българската армия и героизма на нашите бащи и прадеди за защита териториалната цялост на Родината ни; полагат се грижи и се възстановяват много военни паметници в цялата страна, ще изброим някои от тях: 33^{-ти} пехотен Свищовски полк, 35^{-ти} пехотен Врачански

Паметник на 33^{-ти} Свищовски полк

полк наричан „Лъвчето“, войнишкият паметник на връх Велійца в Родопите, паметника на танкиста в София, войнишкият паметник в с. Църварица, Кюстендилско, специално ще отбележим възстановяването и поддържането на паметниците на граничарите в цялата страна и в тази връзка извоюваният статут, с който същите са признати за

Паметник на граничаря Ваклин Ваклинов

Откриване паметния знак за военните съединения и части, дислоцирани в казармения район 8^{-ми} км, София, 1999 г.

полк наричан „Лъвчето“, войнишкият паметник на връх Велійца в Родопите, паметника на танкиста в София, войнишкият паметник в с. Църварица, Кюстендилско, специално ще отбележим възстановяването и поддържането на паметниците на граничарите в цялата страна и в тази връзка извоюваният статут, с който същите са признати за

Откриване паметник на Васил Левски във ВА „Г.С. Раковски“

военни паметници съгласно приетият през м. юли 2017 год. Закон за допълнение и изменение на Закона за военните паметници; изграждат се нови паметниците на територията на Р. България, някои от тях са: „Първи пуск ОТР от 7 ордн“ в с. Славянци; в Княжеската градина на ВА „Г.С. Раковски“ паметника на Апостола Васил Левски; надгробния паметник на кап. I ранг Георги Купов, командир на торпедоносеца „Дръзки“ торпедирал турския крайцер „Хамидие“ през Балканката война; паметна плоча на кап.лейт. Кирил Минков в гр. Видин, родния му град – флотски герой от Балканската и Първата световна войни; очаква се в най-скоро време да бъде възстановен паметника на загиналите войници от 1^{-ви} и 6^{-ти} пехотни полкове в София, за което Съюза се бори дълго време; предстои откриването на паметника на загиналите за обединението и независимостта на България граждани на гр. Раковски; започната е работа за изграждане на паметник на загиналите във войните жители на ж.к. Люлин, гр. София – бившия кв. Модерно предградие.

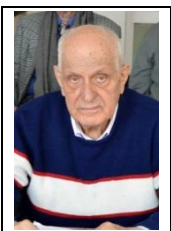
полк. Иван
Иванов

Положителна роля за разрастването и издигането на авторитета на СОСЗР оказва възраждането на традицията на предшествашите на днешния Съюз да имат своите символи, които да отговарят на определените от Устава. В тази връзка отбелязваме творческата дейност на полк. Иван Стефанов Иванов. Офицерската му служба започва в артилерийско поделение в гр. Сливен. През 1971 год. завършва Великотърновския университет „Св. св. Кирил и Методий“ като специалист по история. От 1981 до 1989 год. е зам.директор на Националния военно-исторически музей. От есента на 1989 год. преминава в запаса и след възстановяването на Съюза на офицерите и сержантите от запаса става негов член. Полк. Иванов заслужава голяма признателност и уважение за създаването, възстановяването и популяризирането на съюзната символика – знамена, гербове, печати и емблеми.

Важен приоритет в работата на Централния съвет на СОСЗР е решаването на проблемите от социалната сфера. Тези приоритети съществуват от учредяването на Съюза през 1907 год. и продължават да съществуват и след възстановяването на Съюза през 1990 год. Основните усилия ръководствата са съсредоточавали за законово решаване на острите проблеми на запасното войнство, гарантирането на здравното и медицинското им обслужване и достъп до почивните домове и санаториалното лечение. Със съдействие на членове на Съюза в интерес на запасното войнство през 2012 год. бе променена Наредбата за дейността на ВМА относно санаториалното лечение на членовете на техните семейства, намалена е общата цена за санаториално лечение и се въвежда безплатни прегледи и изследвания във военната поликлиника, включително и 50% намаление на цената на денталната медицинска помощ при планови прегледи. Също така бе променена Наредбата в частта ѝ за болничното лечение с прилагане на безплатни скъпоструващи консумативи като изкуствени стави, протези, метални платки, болтове и клинове с цени от 500 до 5000 лева. И ако в първия закон за отбраната и въоръжените сили, приет през 1995 год. са приети законови текстове, осигуряващи социалните компенсации на запасното войнство, но последвалите управляващи мнозинства ги премахват и отново борбата за тяхното възстановяване продължава. Положителното е, че в тези години е натрупан опит в търсенето и намирането на минимални възможности за социално подпомагане на тежко болните и самотните членове на СОСЗР.

Политическата нестабилност, социално-икономическата и финансовата криза се отразиха тотално негативно върху работата и опитите на Управителния съвет да подобри или поне да запази нивото на социалния статус на запасното войнство. През 2013

год. се проведе работна среща с Министъра на труда и социалната политика д-р Хасан Адемов по оказване съдействие за покриване на критериите за получаване от Съюза на държавна субсидия. Получено бе пълно съгласие и той потвърди, че СОСЗР трябва да разработи и представи в Парламента за приемане закон, който да защитава социалния статус на запасното войнство. Също така бяха обсъдени всички варианти за вдигането или премахването на така наречения „таван“ на пенсиите. Подчертана бе позицията на ръководството на Съюз за недопускане дискриминация в това отношение. Обсъдени бяха и промените на Кодекса за социално осигуряване (КСО) във връзка с премахването на възрастта, като условия за придобиване право на пенсия от военнослужещите, както и опитът на другите европейски страни в осигуряването на служителите в системата за отбрана и сигурност. Проблемата с връщането на старите условия за пенсиониране на военнослужещите все още не е решен.

полк. Атанас Иванов

С премахването през 2010 год. от Закона за отбраната и Въоръжените сили цялата глава „Социално осигуряване“, запасното войнство бе лишено от редица социални права и компенсации. За разрешаването на проблемите в пенсионното осигуряване на запасното войнство в началото на 2012 год. към Столичния съвет е създадена комисия по пенсионните въпроси с председател полк. Атанас Иванов. Тази комисия има голям принос за повишаване на осигурителния доход за 2014 и 2015 год. с по 200 лв., промяна на тавана на пенсиите от 840 на 910 лв. и осигурителния доход да расте ежегодно до brutния размер на минималната работна заплата.

Членовете на СЗО и СЗП от 1907 до 1945 год. и през последните 25 години от 1991 год. членовете на СОСЗР отстояват принципите на патриотизма, професионалността, честта, достойнството и уважението на бойните традиции на Българската армия. Армията, която винаги е защитавала суверенитета и националните интереси на Република България. Динамично променящите се процеси през тези 110 години са оказали съществено влияние върху развитие на Съюзите на запасното войнство. Също така съществено влияние върху развитието на организацията оказват смяната на местоживеенето на запасното войнство, постоянното роене на асоциации и конфедерации и не на последно място застаряването на членовете на организацията и увеличаването на смъртността. Поради тези причини Управителните съвети от всички нива работят за привличането на нови по-млади членове, съхранението и увековечаването на подвига на героите от войните, възпитанието на подрастващото поколение в духа на националните идеали и запазването на държавността и конституционното устройство на държавата.

Ще отбележим, че СОСЗР се стреми да бъде разпознат в чужбина, всред многото организации на запасните офицери в света. Съюзът създаваше международни връзки с различни чуждестранни организации на запасното войнство. След приемането на Р. България в НАТО, но и преди това, СОСЗР създаваше контакти с подобни организации в страните членки на съюза. Това даде резултати и през 2003 год. СОСЗР бе приет за член на Междусъюзническа конфедерация на офицерите от резерва (CIOR). Независимо от това, ръководството на Съюза следеше за подобни други международни организации. И след създаването на Международния консултативен комитет на организациите на офицерите от запаса (МКК) бяхме приети през 2012 год. и в тази голяма международна организация. В нея членуват организации от почти 30 страни, от които над 10 са членки на НАТО.

Лого CIOR

Лого МКК